

סְפֹר לְשִׁלְחַן שַׁבָּת

נִכְתָּב עַל יְדֵי רֹאשׁ יְשִׁיבַת תַּפְאֶרֶת הַתּוֹרָה בְּרִסְלָב

כִּמָּה טוֹב פִּאוֹת!

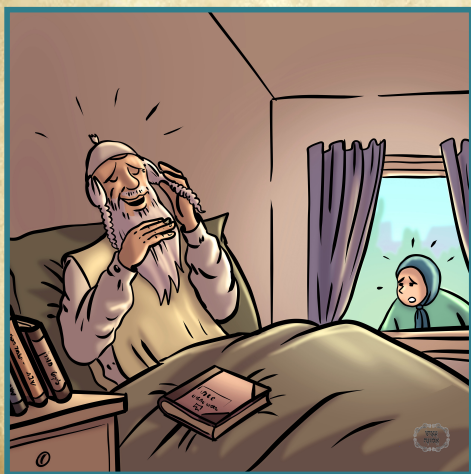
יְלָדִים יְקָרִים, הַשָּׁבוּעַ נִסְפָּר מֵהַצִּדִּיק הַגָּדוֹל רַבִּי יִשְׂרָאֵל הַיִּלְפָּרִין זְכוֹרֵנוּ לְבָרָכָה; אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים לוֹ רַבִּי יִשְׂרָאֵל קֶאֱרִדוֹנֶעַר כִּי הוּא מְגִיעַ מִהָעִיר קֶאֱרִדוֹן, עֵינָהּ בְּפוֹלִין.

רַבִּי יִשְׂרָאֵל קֶאֱרִדוֹנֶעַר עָלָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְהִתְחַתֵּן שָׁם עִם אִשְׁתּוֹ גִּיטָל עָלֶיהָ הַשָּׁלוֹם. הוּא גֵר בְּעִיר טְבֻרְיָה, וְעָבַד שָׁם אֶת הַשֵּׁם. הוּא הָיָה הוֹלֵךְ לְמִירוֹן, וְיוֹשֵׁב בַּמַּעֲרָה שֶׁל רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאִי יוֹמָם וּלְיָלָה, שָׁם הוּא הִתְבּוֹדֵד וְלָמַד אֶת הַשְּׁעוּרִים שָׁלוּ.

לְצַעֲרָנוּ הוּא נִחָלָה מְאֹד, פָּרְצָה אֹז מִגִּפָּה נוֹרָאָה, חוֹלִירָע; הִרְבָּה מְאֹד אֲנָשִׁים מֵתוּ אֹז. שְׁנֵי הַיְלָדִים שָׁלוּ מִרְדְּכִי וְאַסְתֵּר חָלוּ וְנִפְטְרוּ לְצַעֲרָנוּ, גַּם אִשְׁתּוֹ גִּיטָל חָלְתָה מְאֹד, אָבֵל הוּא בִקֵּשׁ הִרְבָּה מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהִיא תְּבָרִיא וְהִיא אֶכֶן הִבְרִיאָהּ.

אחר כך רבי ישראל חלה במחלה חולירע;
 הוא היה צריך להיות בחדר ריק, אף אחד לא
 היה יכול להכניס לשם; הוא היה מדבר עם אשתו דרך
 חלון קטן. היא שאלה אותו: "ישראל, מה שלומך?
 ישראל, איך אתה מרגיש?" והוא ענה לה: "אני לא
 מפחד למות, יש לי זקן ופאות, אני מודה להשם
 יתברך שהנשמה יוצאת ממני עם הזקן והפאות שלי".
 כך הצדיק החזיר את נשמתו להשם יתברך; קברו
 אותו בעיר טבריה.

ילדים יקרים, אנחנו לומדים מהספור הזה עד כמה
 צריכים לשמח עם הזקן
 והפאות; אנחנו צריכים
 לרקוד משמחה שיש
 לנו פאות, וכשנגדל גם
 יהיה לנו זקן קדוש;
 אף פעם לא נגזור את
 הפאות הקדושות שלנו
 ואת הזקן הקדוש.

נלקח מתוך הספר "עצתו אמונה"

לשמיעת הסיפורים [באידיש]

בקו 'קול ברסלב' - 07970-400-66

שלווחה 1-5-2-1

להפצה - 054-8480941